Revize 39 článků

Přeškrtnuto: co Shromáždění vypustilo nebo změnilo. Podtrženo: co přidalo nebo dalo na jeho místo.

Jednání Shromáždění teologů o Třiceti devíti článcích anglické církve

Ctihodné sněmovně OBCÍ shromážděné v parlamentu.

Shromáždění obdrželo na svém prvním zasedání nařízení obou ctihodných sněmoven parlamentu, datované 5. července 1643, které mu ukládalo vzít v úvahu prvních deset z Třiceti devíti článků anglické církve, aby jejich učení očistilo a obhájilo proti všem pomluvám a falešným výkladům. V poslušnosti k němu vzali neprodleně řečených prvních deset článků v úvahu. Potom obdrželi jiné nařízení pro devět následujících a podle něho je rovněž vzali v úvahu. Avšak jelikož jsme byli oběma nařízeními omezeni pouze na jejich objasnění a obhájení, ačkoli jsme byli nuceni k tomu cíli učinit některé změny a dodatky, učinili jsme v nich méně změn a přidali jsme k nim méně, než bychom jinak byli uznali za vhodné, kdyby nám byla celá věc ponechána bez takového omezení, majíce za to, že mnohé věci zůstávají ještě nedostatečné a že i jiné výrazy by bylo vhodné změnit. A v tom jsme postoupili pouze k dokončení patnácti článků, neboť se oběma sněmovnám zalíbilo nařízením datovaným 12. října 1643 uložit nám, abychom zbytek odložili a pustili se do díla církevní správy; a potom nás jiným nařízením zaměstnat sepsáním Vyznání víry pro tři království podle Slavnostní ligy a smlouvy; v kterémžto Vyznání jsme nevynechali nic z toho, co bylo v předešlých článcích podstatné a nutné zachovat. Když jsme je dokončili a předložili oběma sněmovnám, byli bychom se zdrželi předložení těchto patnácti článků (jednak jako díla v několikerém ohledu nedokonalého, jednak proto, že se

celek vztahuje pouze k anglické církvi), kdyby nám nebylo jinak přikázáno nařízením ctihodné sněmovny obcí datovaným 7. prosince 1646. Podle něho je předkládáme takto.

Článek 1. O víře ve Svatou Trojici

ANGLICKÁ CÍRKEV (VYDÁNÍ Z ROKU 1638)	REVIZE SHROMÁŽDĚNÍ (1647)
Jest jen jeden živý a pravý Bůh, věčný, bez těla, částí i vášní; nekonečné moci, moudrosti a dobroty; Stvořitel a Zachovatel všech věcí, viditelných i neviditelných. A v jednotě tohoto Božství jsou tři osoby jedné podstaty, moci a věčnosti: Otec, Syn a Duch svatý.	Jest jen jeden[a] živý a pravý Bůh[b], věčný[c], bez těla, částí[d] i vášní[e]; nekonečné moci[f], moudrosti[g] a dobroty[h]; Stvořitel a Zachovatel všech věcí, viditelných i neviditelných[i]. A v jednotě tohoto Božství jsou tři Osoby jedné podstaty, moci a věčnosti: Otec, Syn a Duch svatý[k].

a. Izaiáš 46:9; 1. Korintským 8:4,6 · **b.** Jeremiáš 10:10; 1. Tessalonicenským 1:9 · **c.** Žalmy 90:2; Římanům 16:26 · **d.** 5. Mojžíšova 4:15,16; Jan 4:24; Lukáš 24:39 · **e.** Skutky apoštolské 14:15; Jakubova 1:17 · **f.** Jeremiáš 32:17,27; Marek 10:27 · **g.** Žalmy 147:5; Římanům 11:33 · **h.** Žalmy 119:68; Matouš 19:17 · **i.** Nehemiáš 9:6; Kolossenským 1:16,17 · **k.** Matouš 3:16,17; Matouš 28:19; 1. Janova 5:7; 2. Korintským 13:14.

Článek 2. O Slovu neboli Synu Božím, který se stal pravým člověkem

ANGLICKÁ CÍRKEV (VYDÁNÍ Z ROKU 1638)	REVIZE SHROMÁŽDĚNÍ (1647)

Syn, který je Slovem Otce, zplozený z Otce od věčnosti, pravý a věčný Bůh, jedné podstaty s Otcem, přijal lidskou přirozenost v životě blahoslavené Panny, z její podstaty; takže dvě celé a dokonalé přirozenosti, totiž Božství a lidství, byly spojeny v jedné osobě, aby nikdy nebyly rozděleny, z čehož jest jeden Kristus, pravý Bůh a pravý člověk, který opravdu trpěl, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, aby usmířil svého Otce s námi a byl obětí nejen za prvotní vinu, ale také za skutkové hříchy lidí.	Syn, který je Slovem Otce, zplozený z Otce od věčnosti[a], pravý[b] a věčný Bůh[c], jedné podstaty s Otcem[d], přijal lidskou přirozenost v životě blahoslavené Panny, z její podstaty[e]. Takže dvě celé a dokonalé přirozenosti, totiž Božství a lidství, byly spojeny v jedné osobě, aby nikdy nebyly rozděleny, z čehož jest jeden Kristus, pravý Bůh a pravý člověk[f], který pro nás opravdu trpěl nejtěžší muka ve své duši od Boha[g], byl ukřižován, umřel a byl pohřben[h], aby usmířil svého Otce s námi[i] a byl obětí nejen za prvotní vinu, ale také za všechny skutkové hříchy lidí[k].

a. Přísloví 8:22-31; Jan 1:1,2,14 · **b.** 1. Janova 5:20; Římanům 9:5 · **c.** Jan 17:5; Židům 1:8; Žalmy 45:6 · **d.** Jan 10:30; Židům 1:3 · **e.** Jan 1:14; Izaiáš 7:14; Lukáš 1:35; Galatským 4:4 · **f.** Izaiáš 7:14; Matouš 1:23; Římanům 1:3,4; Židům 13:8 · **g.** Izaiáš 53:10,11; Marek 14:33,34 · **h.** 1. Petrova 2:24; Filipenským 2:8; 1. Korintským 15:3,4 · **i.** Ezechiel 16:63; Římanům 3:25; 2. Korintským 5:19 · **k.** Izaiáš 53:10; Efezským 5:2; 1. Janova 1:7; Židům 9:26.

Článek 3. O sestoupení Krista do pekel

ANGLICKÁ CÍRKEV (VYDÁNÍ Z ROKU 1638)	REVIZE SHROMÁŽDĚNÍ (1647)
Jako Kristus za nás umřel a byl pohřben, tak se ~~také~~ má věřit, že sestoupil do pekel.	Jako Kristus za nás umřel a byl pohřben, tak se má věřit, že setrval ve stavu mrtvých a pod mocí a vládou smrti[a] od chvíle své smrti a pohřbu až do svého vzkříšení[b]; což bylo jinak vyjádřeno takto: Sestoupil do pekel.

a. Žalmy 16:10; Skutky apoštolské 2:24,25,26,27,31 · **b.** Římanům 6:9; Matouš 12:40.

Článek 4. O vzkříšení Krista

ANGLICKÁ CÍRKEV (VYDÁNÍ Z ROKU 1638)	REVIZE SHROMÁŽDĚNÍ (1647)
Kristus opravdu vstal z mrtvých a znovu přijal své tělo s masem, kostmi a se vším, co náleží k dokonalosti lidské přirozenosti, s nímž vstoupil na nebe, a tam sedí, dokud se nevrátí, aby soudil všechny lidi v poslední den.	Kristus opravdu vstal z mrtvých[a] a znovu přijal své tělo s masem, kostmi a se vším, co náleží k dokonalosti lidské přirozenosti[b], s nímž vstoupil na nebe, a tam sedí[c], dokud se nevrátí, aby soudil[d] všechny lidi[e] při všeobecném vzkříšení těla v poslední den[f].

a. 1. Korintským 15:4; Římanům 8:34; Žalmy 16:10; Skutky apoštolské 2:31; Lukáš 24:34 · **b.** Lukáš 24:39; Jan 20:25,27 · **c.** Žalmy 68:18; Efezským 4:8; Žalmy 110:1; Skutky apoštolské 2:34,35; Marek 16:19; Římanům 8:34 · **d.** Skutky apoštolské 3:21; Žalmy 110:1; 1. Korintským 15:25,26; Skutky apoštolské 1:11 · **e.** 2. Korintským 5:10; Skutky apoštolské 17:31 · **f.** 2. Mojžíšova 3:6; Lukáš 20:37,38; Skutky apoštolské 24:14,15; 1. Korintským 15:12-58; Jan 5:28,29.

Článek 5. O Duchu svatém

ANGLICKÁ CÍRKEV (VYDÁNÍ Z ROKU 1638)	REVIZE SHROMÁŽDĚNÍ (1647)
Duch svatý, ~~vycházející od Otce~~ i ~~Syna, je~~ jedné podstaty, velebnosti a slávy s Otcem a Synem, ~~pravý a věčný Bůh~~.	Duch svatý je pravý a věčný Bůh, jedné podstaty[a], velebnosti[b] a slávy s Otcem a Synem[c], vycházející od Otce i Syna[d].

a. 2. Samuelova 23:2,3; Izaiáš 6:5,8; Skutky apoštolské 28:25; Skutky apoštolské 5:3,4; 1. Korintským 3:16; 1. Korintským 6:19 · **b.** Job 26:13; Job 33:4; 1. Korintským 12:1-31; Matouš 28:19; 2. Korintským 13:14 · **c.** 1. Korintským 12:11; Efezským 1:17; 1. Korintským 2:8; 1. Petrova 4:14 · **d.** Jan 15:26; Matouš 10:20; 1. Korintským 2:11,12; Galatským 4:6; Římanům 8:9; Filipenským 1:19; Jan 16:14; Izaiáš 11:2; Izaiáš 61:1; 1. Mojžíšova 1:2; 2. Paralipomenon 15:1.

Článek 6. O dostatečnosti Písem svatých ke spasení

ANGLICKÁ CÍRKEV (VYDÁNÍ Z ROKU 1638)	REVIZE SHROMÁŽDĚNÍ (1647)

Písmo svaté obsahuje všechny věci nutné ke spasení; takže cokoli se v něm nečte ani se jím nedá dokázat, nemá ~~být od nikoho vyžadováno, aby tomu věřil~~ jako ~~článku~~ víry, ani ~~to nemá být pokládáno~~ za ~~požadované nebo~~ nutné ke spasení. Jménem Písma svatého rozumíme ~~ony~~ kanonické knihy Starého ~~a~~ Nového zákona, ~~o jejichž autoritě nebylo v církvi nikdy pochyb~~.

~~O jménech a počtu kanonických knih~~.

~~První kniha Mojžíšova~~.
~~Druhá kniha Mojžíšova~~.
~~Třetí kniha Mojžíšova~~.
~~Čtvrtá kniha~~ Mojžíšova.
~~Pátá kniha~~ Mojžíšova.
~~Jozue~~.
~~Kniha Soudců~~.
~~Rut~~.
~~První kniha Samuelova~~.
~~Druhá kniha Samuelova~~.
~~První kniha Královská~~.
~~Druhá kniha Královská~~.
~~První kniha Paralipomenon~~.
~~Druhá kniha Paralipomenon~~.
~~První kniha Ezdrášova~~.
~~Druhá kniha Ezdrášova~~.
~~Kniha Ester~~.
~~Kniha Job~~.
~~Žalmy~~.
~~Přísloví~~.
~~Ecclesiastes čili Kazatel~~.
~~Píseň písní čili Píseň Šalomounova~~.
~~Čtyři proroci větší~~

Písmo svaté[a] obsahuje všechny věci nutné ke spasení[b]; takže cokoli se v něm nečte ani se jím nedá dokázat, nemá se věřit jako článek víry ani pokládat za nutné ke spasení[c].

Jménem Písma svatého rozumíme všechny kanonické knihy Starého i Nového zákona, které následují.

Ze Starého zákona: 1. Mojžíšova, 2. Mojžíšova atd. Z Nového zákona: Evangelium podle Matouše atd.

Všechny tyto knihy, jak jsou obecně přijímány, přijímáme a uznáváme, že jsou dány z vnuknutí Božího a že jsou proto nejjistější věrohodnosti a nejvyšší autority.

a. Římanům 1:2; 2. Timoteovi 3:15; 2. Petrova 1:20,21 · **b.** Žalmy 19:7; 2. Timoteovi 3:15,16,17; Jakubova 1:21,25; Skutky apoštolské 20:32 · **c.** Přísloví 30:5,6; Izaiáš 8:20; Skutky apoštolské 26:20,22,27; Galatským 1:8,9; Jan 5:39.

Článek 7. O Starém zákoně

ANGLICKÁ CÍRKEV (VYDÁNÍ Z ROKU 1638)	REVIZE SHROMÁŽDĚNÍ (1647)
Starý zákon neodporuje Novému, neboť jak ve Starém, tak v Novém zákoně je lidskému pokolení nabízen věčný život skrze Krista, který je jediným Prostředníkem mezi Bohem a člověkem, jsa zároveň Bůh i člověk. Proto nemají být slyšeni ti, kdo si vymýšlejí, že staří otcové očekávali pouze ~~pomíjivá~~ zaslíbení. Ačkoli zákon daný od Boha skrze Mojžíše, pokud jde o ceremonie a obřady, nezavazuje ~~křesťanské lidi~~ a ani ~~jeho~~ občanská přikázání nemusejí být nutně přijímána v žádné obci, přece však žádný křesťan, ať je kdokoli, není prost poslušnosti přikázání, která se nazývají mravní.	Starý zákon neodporuje Novému v učení, které je v nich obsaženo[a] ; neboť jak ve Starém, tak v Novém zákoně je lidskému pokolení nabízen věčný život skrze Krista[b], který je jediným Prostředníkem mezi Bohem a člověkem[c], jsa zároveň Bůh i člověk[d]. Proto nemají být slyšeni ti, kdo si vymýšlejí, že staří otcové očekávali pouze časná zaslíbení[e]. Ačkoli zákon daný od Boha skrze Mojžíše, pokud jde o ceremonie a obřady, nezavazuje křesťany[f] a ani občanská přikázání daná skrze Mojžíše, taková, jaká byla zvláště přizpůsobena obci Židů, nemusejí být nutně přijímána v žádné obci[g], přece však žádný křesťan, ať je kdokoli, není prost poslušnosti přikázání, která se nazývají mravní[h]. Mravním zákonem rozumíme všech deset přikázání vzatých v celém jejich rozsahu.

a. Skutky apoštolské 26:22,23; 2. Petrova 3:2; Lukáš 24:44; Římanům 3:31; Galatským 3:21,23,24 · **b.** 1. Mojžíšova 3:15; 1. Mojžíšova 22:18; Galatským 3:8,14; 1. Korintským 10:2,3,4; Lukáš 1:69,70; Skutky apoštolské 3:24; Izaiáš 53:1-12 · **c.** Daniel 9:17; Římanům 8:34; 1. Janova 2:1; Židům 7:25; 1. Timoteovi 2:5; Jan 14:6 · **d.** Galatským 4:4,5; Skutky

apoštolské 20:28; Filipenským 2:7,8 · **e.** Skutky apoštolské 26:6,7; Římanům 4:11; Galatským 3:9; Židům 11:10,16,35 · **f.** Galatským 4:9,10; Kolossenským 2:14,16,17; Židům 9:9,10 · **g.** Acts 29.9, 10, 25.; 5. Mojžíšova 17:8-13; Římanům 13:1,5; Titovi 3:1; 1. Petrova 2:13,14 · **h.** Matouš 5:17-48; Římanům 13:8,9,10; Efezským 6:1,2,3; Jakubova 2:8,9,10,11,12; Římanům 7:25; Římanům 3:31; Matouš 7:12.

Článek 8. O třech vyznáních víry

ANGLICKÁ CÍRKEV (VYDÁNÍ Z ROKU 1638)	REVIZE SHROMÁŽDĚNÍ (1647)
~~Tři~~ vyznání víry, ~~totiž~~ Nicejské vyznání, Athanasiovo vyznání a to, které se obecně nazývá Apoštolské vyznání víry, mají být zcela přijímána a má se jim plně věřit, neboť mohou být dokázána ~~nejjistějšími doklady~~ Písma svatého.	Vyznání víry, <u>která nesou jména</u> Nicejské vyznání, Athanasiovo vyznání a to, které se obecně nazývá Apoštolské vyznání víry, mají být zcela přijímána a má se jim plně věřit, neboť mohou být dokázána <u>nejjistějším dokladem</u> Písma svatého.

Článek 9. O prvotním čili vrozeném hříchu

ANGLICKÁ CÍRKEV (VYDÁNÍ Z ROKU 1638)	REVIZE SHROMÁŽDĚNÍ (1647)

Prvotní hřích nezáleží v následování Adama (jak marně mluví pelagiáni), nýbrž je to vada a porušenost přirozenosti každého člověka, který ~~je~~ přirozeně ~~zplozen~~ z ~~Adamova potomstva~~, jíž je člověk ~~velmi daleko od~~ původní spravedlnosti a je ze své vlastní přirozenosti nakloněn ke zlému, takže ~~tělo vždy žádá proti duchu; a proto v každé osobě narozené na tento svět zasluhuje Boží hněv a zatracení. A tato nákaza přirozenosti zůstává, ano, i ve znovuzrozených, čímž~~ žádost těla, řecky nazývaná φρόνημα σαρκός, kterou jedni vykládají jako moudrost, jiní jako smyslnost, jiní jako náklonnost, jiní jako touhu těla, není poddána zákonu Božímu. A ačkoli není žádného odsouzení těm, kdo ~~věří a~~ jsou ~~pokřtěni~~, přece apoštol vyznává, že žádostivost a chtíč ~~má sama~~ v ~~sobě povahu hříchu~~.

Prvotní hřích[a] nezáleží v následování Adama, jak marně mluví pelagiáni[b]. Nýbrž spolu s jeho prvním hříchem, který je přičten[c], je to vada a porušenost přirozenosti každého člověka, který přirozeně pochází plozením z Adama; jíž je člověk zcela zbaven původní spravedlnosti[d] a je ze své vlastní přirozenosti nakloněn jedině ke zlému[e]. Takže žádost těla, řecky nazývaná φρόνημα σαρκός, kterou jedni vykládají jako moudrost, jiní jako smyslnost, jiní jako náklonnost, jiní jako touhu těla, není poddána zákonu Božímu[f]; a proto v každé osobě narozené na tento svět zasluhuje Boží hněv a zatracení[g]. A tato nákaza přirozenosti zůstává, ano, i ve znovuzrozených[h], čímž tělo vždy žádá proti Duchu[i]. A ačkoli není žádného odsouzení těm, kdo jsou znovuzrozeni a věří[k], přece apoštol vyznává, že žádostivost a chtíč je vpravdě a ve vlastním smyslu hřích[l].

a. Žalmy 51:5; Jan 3:5,6 · **b.** Job 14:4; Job 15:14; Římanům 6:6; Jan 3:3,5,7 · **c.** Římanům 5:12-19; 1. Mojžíšova 2:17; 1. Korintským 15:22 · **d.** Kolossenským 2:13; Římanům 7:18; Kazatel 7:29 · **e.** 1. Mojžíšova 6:5; 1. Mojžíšova 8:21; Jeremiáš 17:9; Římanům 7:8; Jakubova 1:14 · **f.** Římanům 8:7; 1. Korintským 2:14; Col. 1.27. · **g.** Efezským 2:3; Římanům 8:6 · **h.** Přísloví 20:9; Rom. 7.17, 20, 23, 25.4. · **i.** Galatským 5:17 · **k.** Římanům 8:1,13; Jan 3:18 · **l.** Římanům 7:17,20.

Článek 10. O svobodné vůli

ANGLICKÁ CÍRKEV (VYDÁNÍ Z ROKU 1638) | **REVIZE SHROMÁŽDĚNÍ (1647)**

Stav člověka po Adamově pádu je takový, že se nemůže obrátit ~~a~~ připravit svou vlastní přirozenou silou a dobrými skutky k víře a ke vzývání Boha; proto nemáme moc konat dobré skutky Bohu ~~milé~~ a příjemné bez Boží milosti skrze Krista, která nás předchází, abychom měli dobrou vůli, a ~~spolupůsobí~~ s námi, když tu ~~dobrou~~ vůli máme.	Stav člověka po Adamově pádu je takový, že se nemůže obrátit ani připravit svou vlastní přirozenou silou a dobrými skutky k víře a ke vzývání Boha[a]; proto nemáme moc konat dobré skutky Bohu libé a příjemné[b] bez Boží milosti skrze Krista, která nás jednak předchází, abychom měli dobrou vůli, jednak v nás působí tak účinně, že určuje naši vůli k tomu, co je dobré[c], a také s námi spolupůsobí, když tu vůli k dobrému máme[d].

a. Efezským 2:1,5; 1. Korintským 2:14; Efezským 2:8,9,10; Jan 6:44,65 · **b.** Římanům 8:8; Židům 11:6 · **c.** Ezechiel 11:19,20; Ezechiel 36:26,27; Jeremiáš 31:32,33; Židům 8:10,11; Filipenským 2:12,13; Jan 6:45; Efezským 1:19,20; 1. Korintským 4:7 · **d.** Židům 13:21; Filipenským 1:6; Židům 12:2; 1. Petrova 5:10; 1. Tessalonicenským 5:23,24; 1. Královská 8:57,58.

Článek 11. O ospravedlnění člověka před Bohem

ANGLICKÁ CÍRKEV (VYDÁNÍ Z ROKU 1638)	REVIZE SHROMÁŽDĚNÍ (1647)

Jsme pokládáni za spravedlivé před Bohem jedině pro ~~zásluhu~~ našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista, ~~skrze víru~~, a ~~ne pro své vlastní skutky nebo zasloužení. Proto to, že jsme ospravedlněni~~ jedině z víry, je ~~nanejvýš zdravé~~ učení a velmi plné útěchy, ~~jak je obšírněji vyloženo~~ v ~~Homilii o ospravedlnění~~.

Jsme ospravedlněni, to jest, jsme pokládáni za spravedlivé před Bohem a máme odpuštění hříchů [a], ne pro své vlastní skutky nebo zasloužení ani skrze ně[b], nýbrž zdarma z Jeho milosti[c], jedině pro našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista[d], když nám Bůh přičítá celou Jeho poslušnost a Jeho zadostiučinění[e] a my se Krista s Jeho spravedlností chápeme a na Něm spočíváme jedině vírou[f]. Učení o ospravedlnění jedině z víry je učení zdravé a velmi plné útěchy[g]; Bůh však neodpouští těm, kdo jsou nekající a dosud setrvávají ve svých přestoupeních[h].

a. Římanům 4:5,6,7; Žalmy 32:1,2 · **b.** Římanům 3:20; Galatským 2:16; Galatským 3:10,11; Filipenským 3:9 · **c.** Římanům 3:24; Titovi 3:7 · **d.** Římanům 3:24,25; Římanům 5:1; 2. Korintským 5:18,19 · **e.** Římanům 5:9,17,18,19; Římanům 3:25,26; Římanům 4:6,24; 2. Korintským 5:21 · **f.** Římanům 3:22,25,26,28; Galatským 2:16; Izaiáš 28:16; Římanům 9:33; 1. Petrova 2:6; Filipenským 3:9 · **g.** 2. Timoteovi 1:13; Rom. 5.1, 2, [·], 11.; Římanům 15:13; 1. Petrova 1:8 · **h.** Žalmy 68:20,21; 2. Mojžíšova 34:6,7; Lukáš 13:3,5.

Článek 12. O dobrých skutcích

ANGLICKÁ CÍRKEV (VYDÁNÍ Z ROKU 1638) | **REVIZE SHROMÁŽDĚNÍ (1647)**

~~Ačkoli~~ dobré skutky, které jsou ovocem víry a následují po ospravedlnění, nemohou odstranit naše hříchy ani obstát před přísností Božího soudu, přece jsou ~~Bohu~~ milé a příjemné v Kristu a vyvěrají nutně z pravé a živé víry, a to tak, že podle nich může být živá víra ~~stejně~~ zřejmě poznána, jako se strom rozeznává podle ovoce.

Dobré skutky, které jsou ovocem víry[a] a následují po ospravedlnění[b], nemohou odstranit naše hříchy[c] ani obstát před přísností Božího soudu[d]; přece jsou, navzdory svým nedokonalostem[e], v očích Božích Jemu milé a příjemné v Kristu a pro Krista[f] a vyvěrají nutně z pravé a živé víry[g], a to tak, že podle nich může být živá víra zřejmě poznána, jako se strom rozeznává podle ovoce[h].

a. Galatským 5:6; Jakubova 2:17,18,22 · **b.** Titovi 2:14; Titovi 3:7,8; Efezským 2:8,9,10 · **c.** Římanům 3:20,21; Římanům 4:4-9; Daniel 9:18,19 · **d.** Nehemiáš 13:22; Žalmy 143:2; Job 9:14,15,19,20 · **e.** 2. Mojžíšova 28:38; Zjevení Janovo 8:3,4 · **f.** 1. Petrova 2:5; Židům 13:16,20,21; Kolossenským 1:10; Filipenským 4:18 · **g.** Jakubova 2:26; 1 Joh. 1.4. · **h.** Jakubova 2:18,22; Jan 15:4,5; 1. Janova 2:3,5; Matouš 12:33.

Článek 13. O skutcích před ospravedlněním

ANGLICKÁ CÍRKEV (VYDÁNÍ Z ROKU 1638)	REVIZE SHROMÁŽDĚNÍ (1647)
Skutky konané před ~~milostí Kristovou~~ a před ~~vnuknutím~~ Jeho Ducha nejsou Bohu ~~příjemné~~, jelikož nevyvěrají z víry v Ježíše Krista; ani nečiní lidi způsobilými k přijetí milosti, ani (jak říkají scholastičtí učitelé) nezasluhují milost de congruo; ba spíše, jelikož nejsou konány tak, jak Bůh chtěl a přikázal, aby byly konány, ~~nepochybujeme, že mají povahu hříchu~~.	Skutky konané před ospravedlněním skrze Krista a před znovuzrozením skrze Jeho Ducha nejsou Bohu milé[a], jelikož nevyvěrají z víry v Ježíše Krista[b]; ani nečiní lidi způsobilými k přijetí milosti, ani (jak říkají scholastičtí učitelé) nezasluhují milost de congruo[c]; ba spíše, jelikož nejsou konány tak, jak Bůh chtěl a přikázal, aby byly konány, jsou hříšné[d].

a. Titovi 1:15,16; Matth. 7.1[·].; Římanům 8:8; Přísloví 15:8,26; Přísloví 21:27; Římanům 3:12 · **b.** Židům 11:5,6; Galatským 5:6 · **c.** 2. Timoteovi 1:9; Jan 1:13 · **d.** Římanům 8:7,8; Aggeus

2:14; Izaiáš 58:1-5; Izaiáš 66:2,3.

Článek 14. O nadpovinných skutcích

ANGLICKÁ CÍRKEV (VYDÁNÍ Z ROKU 1638)	REVIZE SHROMÁŽDĚNÍ (1647)
O dobrovolných skutcích mimo Boží přikázání a nad ně, které nazývají nadpovinnými skutky, nelze učit bez zpupnosti a bezbožnosti. Neboť jimi lidé prohlašují, že Bohu nejen odvádějí tolik, kolik jsou povinni činit, nýbrž že pro Něho činí více, než se od nich z povinnosti žádá; kdežto Kristus zřetelně praví: Když učiníte všecko, což vám přikázáno, rcete: Služebníci neužiteční jsme.	O dobrovolných skutcích mimo Boží přikázání a nad ně, které nazývají nadpovinnými skutky, nelze učit[a] bez zpupnosti a bezbožnosti[b]; neboť jimi lidé prohlašují, že Bohu nejen odvádějí tolik, kolik jsou povinni činit, nýbrž že pro Něho činí více, než se od nich z povinnosti žádá; kdežto Kristus zřetelně praví: Když učiníte všecko, což vám přikázáno, rcete: Služebníci neužiteční jsme. Což jsme povinni byli učiniti, učinili jsme[c].

a. Matouš 5:48; Marek 12:30,31; Filipenským 4:8,9 · **b.** Job 9:2,3,20,21; Žalmy 143:2; Přísloví 20:9; Phil. 3.8, 10 15. · **c.** Lukáš 17:7,8,9,10.

Článek 15. O Kristu, jediném bez hříchu

ANGLICKÁ CÍRKEV (VYDÁNÍ Z ROKU 1638)	REVIZE SHROMÁŽDĚNÍ (1647)

Kristus byl v pravdě naší přirozenosti učiněn nám podobným ve všech věcech (vyjma jedině hřích), jehož byl zcela prost, jak ve svém těle, tak ve svém duchu. Stal se Beránkem bez poskvrny, který měl obětí sebe samého, jednou vykonanou, sejmout hříchy světa; a hříchu (jak praví svatý Jan) v Něm nebylo. Ale my všichni ostatní (ač pokřtění a ~~v Kristu znovu zrození~~) přece v mnohém klesáme; a díme-li, že hříchu nemáme, sami se svodíme a pravdy v nás není.

Kristus byl v pravdě naší přirozenosti učiněn nám podobným ve všech věcech, vyjma jedině hřích[a], jehož byl zcela prost, jak ve svém těle, tak ve svém duchu[b]; stal se Beránkem bez poskvrny[c], který měl obětí sebe samého[d], jednou vykonanou[e], sejmout hříchy světa [f]; a hříchu (jak praví svatý Jan) v Něm nebylo[g]. Ale my všichni ostatní, ač pokřtění a znovuzrození, přece v mnohém klesáme; a díme-li, že hříchu nemáme, sami se svodíme a pravdy v nás není[h].

CHARLES HERLE, Prolokutor.
HENRY ROBROUGH, Písař.
ADONIRAM BYFIELD, Písař.

a. Izaiáš 53:3,4,5; Židům 2:17; Židům 4:15 · **b.** Lukáš 1:35; Skutky apoštolské 3:14; Jan 14:30; 2. Korintským 5:21; Židům 7:26 · **c.** 1. Petrova 1:19 · **d.** Efezským 5:2 · **e.** Židům 9:26,28; Židům 10:10,12 · **f.** Jan 1:29 · **g.** 1. Janova 3:5 · **h.** Jakubova 3:2; 1. Janova 1:8,10.

© 2026 Westminster 1647 :: https://westminster1647.com/cs/correo